

വരേണ്യതയുടെ അടിച്ചു തളിക്കാർ

അനിത തമ്പി, മിനി സുകുമാർ

മുപ്പത്തെണ്ണായിരം ചതുര ശ്രകിലോമീറ്റർ മണ്ണും അവിടെ ജീവിക്കുന്ന മുപ്പത്തഞ്ച് ദശലക്ഷം ജനങ്ങളും. മറ്റു ജനസമൂഹങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതീവ ദരിദ്രമായ ഒരു ഭൂതകാലം. വേരുകൾക്ക് വലിയ ആഴമൊന്നുമില്ലാത്ത, ചെറിയ ഒരു ചരിത്രം മാത്രമുള്ള ജനത. കഴിഞ്ഞ് ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കാലമാണ് ഈ ജനതയുടെ കാലം. ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നായി കൊണ്ടു വന്ന പണവും ഉടുപ്പും നടപ്പും ശീലങ്ങളും. ആധുനികസമൂഹങ്ങളുടെ ക്ഷമയോ മര്യാദയോ സംയമമോ വ്യക്തികളെ അംഗീകരിക്കുന്ന ശീലമോ പാലിക്കാത്ത, പഴയ സമൂഹങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ ബോധവും സ്നേഹവും ത്യാഗശീലവും ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഒരു സമൂഹം.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയുള്ള ഒരു സമൂഹമാണ് നമ്മളെന്ന തിരിച്ചറിവോടെയാണ് ജീവിക്കുന്നതെങ്കിലും നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന വിചിത്രമായ പല കാര്യങ്ങളേയും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മന

സ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇക്കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചകളിൽ നടന്ന ചില സംഭവങ്ങളെ ഇങ്ങനെ നോക്കി ആശ്വസിച്ച് മിണ്ടാതിരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ കുറിപ്പ്. ഇത്തരം ഒരു സമൂഹത്തിന് ഉണ്ടാകാവുന്ന രാഷ്ട്രീയവും സംസ്കാരികവുമായ അപചയങ്ങൾ, സ്വയം തകരാതെ താങ്ങാനോ തനിയെ തിരുത്താനോ ഉള്ള പഴയതോ, ആധുനികമോ ആയ വിഭവങ്ങളൊന്നും കൈവശമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് വളരെ സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ അടിമുടി അഴുകിപ്പോയേക്കാവുന്ന ഒരു രീതിയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങുന്നു എന്ന തോന്നലും ഈ കുറിപ്പിന് ഒരു കാരണമാണ്.

ഈ “ചെറിയ” സമൂഹത്തിൽ നടന്ന ചെറിയ കാര്യങ്ങളുടെ ചുരുക്കം ഇങ്ങനെ പയാം:

ഒന്ന്: ചെങ്ങറ ഭൂസമരത്തിന് പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിഭാഗം സംസ്കാരികപ്രവർത്തകർ മാർച്ച് 7ന്, രാത്രി ജാഗ്രതാസമരം സെക്രട്ടേറിയറ്റിനു മുന്നിൽ നട

ത്തുന്നു.

രണ്ട്: രാത്രി വൈകി സമരപന്തലിൽ ആണും പെണ്ണുമായി സമരക്കാരായ ഇരുപതോളം ചെറുപ്പക്കാർ ചിരിച്ചും സംസാരിച്ചും ഇടയ്ക്ക് പുക വലിച്ചും സന്തോഷമായിരിക്കുന്നതും അതിൽ ഒന്നു രണ്ടു പേർ ഇടക്ക് കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതും ഒളിച്ചു നിന്ന് ഗൂഢമായി പകർത്തി രഹസ്യാത്മകവും അശ്ശീലവുമായ അവതരണത്തോടെ ദേശാഭിമാനി പത്രവും കൈരളി, പീപ്പിൾ ചാനലും പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നു.

മൂന്ന്: പിറ്റേ ദിവസം ജനാധിപത്യ മഹിളാ അസോസിയേഷൻ പ്രവർത്തകരായ സ്ത്രീകൾ സമരപന്തലിനു മുന്നിൽ ചുലും വെള്ളവുമായി ചെന്ന് അടിച്ചുവാരാത്തതുകൊണ്ടു.

നാല്: അതേപ്പറ്റി, സമരക്കാരുടെ പെരുമാറ്റത്തെ പറ്റിയും സി. പി. എമ്മിന്റെ ഒളിഞ്ഞുനോട്ട്/മഞ്ഞപത്ര ശൈലിയിലുള്ള പ്രതികരണത്തെ പറ്റിയും പല അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും ഉയരുന്നു.

പല വിഷയങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് കൂടിക്കൂട്ടി കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമായതുകൊണ്ടാവണം പലർക്കും ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായി. പലരും പരസ്യമായി പ്രതികരിച്ചില്ല. സ്വകാര്യസംഭാഷണങ്ങളിൽ പലരും സി. പി. എമ്മിന്റെ വൃത്തികേടിനെ തള്ളിപ്പറയുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ സമരക്കാരുടെ “ഉത്തരവാദിത്തമില്ലാത്ത” പെരുമാറ്റത്തെയും വിമർശിച്ചു. ഇത്തരമൊരു ഗൗരവമേറിയ സമരത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലാത്ത ലാഘവത്തോടെയുള്ള പെരുമാറ്റം സമരത്തെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്താൻ ശത്രുക്കൾക്ക് അവസരമൊരുക്കി എന്ന ചിലർ പറഞ്ഞു. സമ

പൊതുവിഭവമായ ഭൂമിയുടെ അവകാശത്തിലും അതിന്റെ ഉപയോഗത്തിലും മുൻഗണന കിട്ടേണ്ടത് ആർക്കാണ് എന്നതാണ് ഇന്ന് കേരളത്തിൽ നടക്കുന്ന സമരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന ചോദ്യം. പുതിയ വികസന പദ്ധതികൾക്കായി വൻതോതിൽ ഭൂമി ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ, എസ്റ്റേറ്റുകൾ, റിയൽ എസ്റ്റേറ്റുകാർ തുടങ്ങിയവരും അടിസ്ഥാന ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നവരും തമ്മിലാണ് പ്രധാന വൈരുദ്ധ്യം. ഇത് തികച്ചും രാഷ്ട്രീയമായ പ്രതിസന്ധിയാണ്.

രക്കാർ സമരതന്ത്രങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ട്രെങ്കിലും ഇത്തരം അപകടങ്ങളെ മുൻകൂട്ടിക്കാണുകയും ജാഗ്രതപാലിക്കുകയും ചെയ്യണമായിരുന്നു എന്ന് മറ്റു ചിലർ അനുഭാവപൂർവ്വം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഓരോ സമത്തിനും അതിന്റേതായ ഒരു ഭാഷയും വ്യാകരണവും ഉണ്ടെന്നും അത് തെറ്റിച്ചുള്ള ഏതു പെരുമാറ്റവും സമരത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയേ ഉള്ളൂ എന്നും മറ്റൊരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടായി. വേറൊരു സന്ദേഹം, വ്യക്തിസാമ്രാജ്യം, വ്യത്യസ്ത സമരരീതികൾ തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാനുള്ള ശരിയായ വേദിയോ സന്ദർഭമോ ആയിരുന്നില്ല ഇത് എന്നും അത് ആ ആശയങ്ങളേയും സമരത്തേയും ഒരുപോലെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയേ ഉള്ളൂ എന്നുമാണ്. ജനാധിപത്യ മഹിളാ അസോസിയേഷന്റെ അടിച്ചുതളിയെപ്പറ്റി വളരെയാണെന്നും പരസ്യപതികരണങ്ങൾ കണ്ടില്ല. ഈ സമരം ഉയർത്തുന്ന അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങളോട് അനുഭാവമുള്ളവർക്കുപോലും ഇത്രയധികം സന്ദേഹങ്ങളും വിധേയമാക്കാനും ആശയക്കുഴപ്പവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യക്തം.

ഇക്കാര്യങ്ങൾ മറ്റു ചില അടിസ്ഥാന സന്ദേഹങ്ങളിലേക്ക് നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുന്നു.

ഒന്ന്: എന്തുകൊണ്ടാണ് എങ്ങനെയാണ് ഇങ്ങനെയാരു സമരം വന്നത്? എന്താണ് അതിന്റെ പശ്ചാത്തലം?

രണ്ട്: ഇത്തരം സമരങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിൽ ഒരു ജനാധിപത്യ സർക്കാരിന് ആശയക്കുഴപ്പവും സി. പി. എമ്മിന് ഇത്രയധികം പതർച്ചയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ കാരണം എന്താണ്?

മൂന്ന്: സമരങ്ങളെപ്പറ്റിയും സമരരീതികളെപ്പറ്റിയും നമുക്കുള്ള ധാരണകൾ എന്തൊക്കെയാണ്/ സമരം ചെയ്യാനുള്ള യോഗ്യതകൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നും അംഗീകൃതസമരരീതികൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നും നിർവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

നാല്: സദാചാരം അച്ചടക്കം ശുദ്ധി, അശ്ലീലം സഭ്യത എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു “ആധുനിക” സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ ധാരണകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ഇവിടുത്തെ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടി പ്രവർത്തനത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ

സ്ഥാനവും, അവർ നിർവഹിക്കുന്ന ജോലികളും എന്തൊക്കെയാണ്?

ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ

സാമൂഹ്യനവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ ഇടതുപക്ഷവും കേരളസമൂഹത്തെ ആധുനികമാക്കുന്നതിനായി നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഭൂവുടമാണ്ഡങ്ങളുടെ പൊളിച്ചെഴുത്തായിരുന്നു മുഖ്യവിഷയം. അങ്ങനെ ഭൂപരിഷ്കരണം കേരളവികസനത്തിന്റെ പ്രധാന നാഴികക്കല്ലായിത്തീർന്നു. കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് പതിറ്റാണ്ടായി കേരളത്തിൽ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി പുതിയ പല ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. അതുവരെ അഭ്യുദയപരമായ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടും നിന്നിരുന്ന വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സ്വത്വം മുന്നോട്ടുവച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമി, സ്വത്ത്, പ്രകൃതി, രാഷ്ട്രീയാധികാരം, സംസ്കാരം, മതം, ലൈംഗികത, ആവിഷ്കാരം എന്നിവയിൽ അവകാശം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് മുഖ്യ ധാരയിലേക്ക് വന്നു. മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ, ആദിവാസികൾ, ദളിതർ, ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ, ലൈംഗിക തൊഴിലാളികൾ, സ്ത്രീകൾ എന്നിങ്ങനെ പല വിഭാഗങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മുന്നോട്ടു വന്നു. ഇതിൽ ഏറ്റവും ശക്തമായി ഉയർന്നത് ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ ആരൊക്കെ എന്ന ചോദ്യമാണ്.

* എഴുപതുകളിൽ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരോടൊപ്പംതന്നെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും തുല്യാവകാശമുണ്ടെന്ന് പരിസ്ഥിതിവാദികൾ വാദിച്ചു.

* 1986ൽ ആണമക്കൾക്കൊപ്പം പെൺമക്കൾക്കും പിതാവിന്റെ ഭൂസ്വത്തിൽ അവകാശമുണ്ടെന്ന് മേരിറോയി വാദിച്ചു. ഭൂമിയിലുള്ള അവകാശം സ്ത്രീയുടെ അടിസ്ഥാനാവകാശമാണെന്ന് സ്ത്രീവാദികളും സംഘടനകളും ശക്തിയായി വാദിച്ചു തുടങ്ങി.

* തൊണ്ണൂറുകളിൽ ആദിവാസികൾ, അന്യാധീനപ്പെട്ട ഭൂമി തിരികെക്കിട്ടണെന്നും അധ്വാനിച്ചു ജീവിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഭൂമി ലഭിക്കണമെന്നും വാദിച്ചു.

* രാണ്ടായിരമാണ്ടോടെ, പുറമ്പോക്കുകളിലും ചേരികളിലും പഴയ പത്ത് സെന്റ് കുടികിടപ്പ് ഭൂമിയിലും പട്ടികജാതി കോളനികളിലും ഞെങ്ങി

ഞെരുങ്ങി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യർ അടിസ്ഥാന ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.

* അതുപോലെ ഇതേ കാലത്ത് വികസനത്തിനുവേണ്ടി കുടിയൊഴിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരും വ്യാവസായികമലിനീകരണത്തിന് ഇരയായവരും അവരുടെ ഭൂമിയിലുള്ള അവകാശം ചൂഷകരുടേതിനേക്കാൾ പ്രധാനമാണെന്ന് വാദിച്ചു തുടങ്ങി. നെൽവയൽ നികത്തിൽ, ക്വാറികൾ, ഇഷ്ടികക്കളങ്ങൾ, പുഴ - കര മണൽ വാരൽ, ഫ്ലാറ്റ് നിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളും ഇതേ വാദം ഉന്നയിച്ചുതുടങ്ങി.

പൊതുവിഭവമായ ഭൂമിയുടെ അവകാശത്തിലും അതിന്റെ ഉപയോഗത്തിലും മുൻഗണന കിട്ടേണ്ടത് ആർക്കാണ് എന്നതാണ് ഇന്ന് കേരളത്തിൽ നടക്കുന്ന സമരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന ചോദ്യം. പുതിയ വികസന പദ്ധതികൾക്കായി വൻതോതിൽ ഭൂമി ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ, എസ്റ്റേറ്റുകൾ, റിയൽ എസ്റ്റേറ്റുകാർ തുടങ്ങിയവരും അടിസ്ഥാന ജീവിത സൗകര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നവരും തമ്മിലാണ് പ്രധാന വൈരുദ്ധ്യം. ഇത് തികച്ചും രാഷ്ട്രീയമായ പ്രതിസന്ധിയാണ്.

രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ പതർച്ച

ഈ സമരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാന പ്രത്യേകത അവയൊന്നും തന്നെ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയല്ല എന്നുള്ളതാണ്. മറ്റൊന്ന്, ഈ സമരങ്ങൾ, തികച്ചും പ്രദേശികമായ പ്രശ്നങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ട് അതാതിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ തുടങ്ങിവച്ചവയും വളർന്നുവന്നവയുമാണ് എന്നുള്ളതാണ്. ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളെ ഏറ്റെടുക്കാനോ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ നയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനോ ഇവിടുത്തെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തയ്യാറായില്ല. അതായത് നാട്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയനിലപാടുകൾ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രധാന രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ മുതിർന്നില്ല. പരിസ്ഥിതി, സ്ത്രീ, ന്യൂനപക്ഷം എന്നിവയെപ്പറ്റി പരിമിതമായ ചില കുട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ അജണ്ടയിൽ

വരുത്തിയതൊഴിച്ചാൽ ഈ വിഷയങ്ങളെ ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളും അടിസ്ഥാന രാഷ്ട്രീയവിശകലനത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയില്ല. കാലഹരണപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയ വിശകലനങ്ങളും പിരഗണനകളുമാണ് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിർണ്ണയിച്ചത്. അവർ അവഗണിച്ച അതേ പ്രശ്നങ്ങളും സമരങ്ങളുമാണ് ഇന്ന് ശക്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടു നിൽക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ സമരങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള ശേഷി ഇന്നത്തെ പ്രമുഖ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഭൂപരിഷ്കരണത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുത്ത കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾക്ക് ഈ പ്രശ്നം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിലും പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിലും ഉള്ള രാഷ്ട്രീയ ഉത്തരവാദിത്തം പ്രധാനമാണ്. ഇപ്പോൾ അവർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭരണപരമായ ഉത്തരവാദിത്തവുമുണ്ട്. ഈ ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു പകരം തങ്ങളുടെ പതർച്ചകളെ അപകൃഷ്ടമായ പ്രതികരണങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണമാണ് രാത്രിജാഗ്രതാസമരത്തെ സി. പി. എം. നേരിട്ട രീതി.

സമരങ്ങളുടെ ഭാഷയും വ്യാകരണവും

ചെങ്ങറ ഭൂസമരത്തിൽ നേരിട്ട് പങ്കെടുക്കാത്തവരും ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളോട് ചേർന്ന് നിൽക്കാത്തവരും ആയ കുറേ ആളുകൾ സമരത്തോടുള്ള അവരുടെ പിന്തുണ അറിയിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് രാത്രിയിൽ ഈ ജാഗ്രതാ സമരം നടത്തിയത്. ചെങ്ങറ സമരത്തിന് പൊതുസമൂഹത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പിന്തുണസമരമായിരുന്നു ഇത്. വ്യത്യസ്തമായ സമരരീതിയോ വ്യക്തിസാമ്രന്ത്യ പ്രഖ്യാപനമോ ആയിരുന്നില്ല സമരക്കാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഈ സമരത്തിൽ പങ്കെടുത്തവരെ അർധരാത്രി കഴിഞ്ഞ് ഉറക്കമൊഴിച്ചിരുന്ന് ഒളിഞ്ഞുനോക്കി ചിത്രീകരിച്ച് അർഥവും സന്ദർഭവും മാറ്റി അവതരിപ്പിച്ച് അശ്ലീലമാക്കിയ കൈരളി - പീപ്പിൾ ചാനലാണ് സമരക്കാർക്കുമേൽ ഈ ഉദ്ദേശ്യം വച്ചുകെട്ടിയതും അതിനെ ചർച്ചാവിഷയമാക്കി മാറ്റിയതും. പൊതുസ്ഥലത്ത് സ്വാഭാവികമായി നടന്ന പെരുമാറ്റത്തെ പരസ്യപ്പെടു

ത്തുന്നതിലൂടെ അവർ അതിന് രഹസ്യാത്മകത സമ്മാനിച്ചു. സമരത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തെ പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ ധാരണകൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ചോരയും കണ്ണീരും വിയർപ്പുമാണ് നമ്മുടെ സമരചരിത്രം നമ്മിൽ അവശേഷിപ്പിച്ച സമരബിംബങ്ങൾ. വെല്ലുവിളിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്കും കരയുന്ന സ്ത്രീകളുമാണ് നമുക്ക് മാതൃകകൾ. ആനന്ദം പൊതുസ്ഥലത്ത്, സമരരംഗത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും നമുക്ക് നിഷിദ്ധമാണ്. സമരഗൗരവത്തിന് വിരുദ്ധവുമാണ്.

രാത്രി എന്നത് നമുക്ക് നിഗൂഢവും കാമഭരിതവുമായ സമയമാണ്. അത് മാനുഷമായ സമരങ്ങൾക്ക് യോജിച്ച സമയമല്ല. പൊതുസ്ഥലത്ത് സ്വാഭാവികമായ സ്പർശങ്ങളും സ്നേഹപ്രകടനങ്ങളും നടത്തുന്നത് പരിഹാസ്യമാണ്. അവ സമരവേദികളിൽ പാടില്ല. ഈ പരമ്പരാഗത ധാരണകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് സമരത്തെ വികലമായി ചിത്രീകരിച്ച് പരസ്യപ്പെടുത്തി അപകീർത്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചത്. ഇത്തരം ധാരണകൾ പല അളവിൽ പാർട്ടികളുള്ളിൽ മാത്രമല്ല പൊതുസമൂഹത്തിലും ശക്തമായതുകൊണ്ടാണ് സമരത്തെ അനുഭവത്തോടെ കാണുന്നവർക്കു പോലും ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടായത്.

ലോകത്ത് മനുഷ്യരുടെ എല്ലാത്തരം ആവിഷ്കാരങ്ങളിലും പുതുഭാവുകത്വം വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടും പൊതുസ്ഥലത്ത് സ്ത്രീപുരുഷ അകലം അപ്രസക്തമാക്കിയ ഒരു തലമുറ മറ്റുനാടുകളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും പഴയ വ്യാകരണത്തിനു പുറത്തു കടക്കാനോ പുതുഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുവാനോ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ശീലങ്ങൾ പിന്തുടരാത്ത ചെറുപ്പക്കാരെ ക്രൂശിക്കുന്നത് നമുക്ക് വിനോദവുമാണ്. ഭാവുകത്വപരമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം അവസാനിക്കാത്ത ഒരു ഒളിഞ്ഞുനോട്ടം മാത്രമായിത്തീരും.

ശുദ്ധികലശം

രാത്രി ജാഗ്രതാ സമരത്തിനു പിറ്റേന്ന് ജനാധിപത്യമഹിലാ അസോസിയേഷൻ പ്രവർത്തകർ ചുലും ചാണക്കവെള്ളവുമായി ചെന്ന് സെക്രട്ടേറിയറ്റിനു മുന്നിലെ സമരപന്തൽ അടിച്ചുതളിച്ചു 'ശുദ്ധി'യാക്കിയ സംഭവമാണ് ഈ തുടർച്ചയിൽ അങ്ങേ

യറ്റം അശ്ലീലവും അപകടകരവും ആയി തോന്നുന്നത്. അഴുക്കുകൾ അടിച്ചുവാരിവൃത്തിയാക്കുന്ന പണി സ്ത്രീകൾക്കുള്ളതാണെന്ന ധാരണ ഉറപ്പിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയായിപ്പോയി ഇത്. ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ രാഷ്ട്രീയ വിവക്ഷകളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിലുള്ള ഇവരുടെ പ്രാപ്തിക്കുറവ് പേടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ ആണിനേയും പെണ്ണിനേയും അകറ്റിനിർത്തി സ്വതന്ത്രവിനിമയങ്ങൾ തടഞ്ഞ് സ്ത്രീയുടെ ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലനിൽപ്പിനെ നിഷേധിക്കുകയും ലൈംഗികതയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പഴയ ആൺകോയ്മയുടെ തന്ത്രം ഭംഗിയായി നടപ്പാക്കാനുള്ള അധികഭാരം കൂടി ഈ സ്ത്രീകൾ ഏറ്റെടുത്തു. ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിലും കുടുംബത്തിനുള്ളിലെ അതേ ജോലികൾ തന്നെ സ്ത്രീകൾ ഇന്നും നിർവ്വഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം ഈ തിരിച്ചറിവിലായ്യാണിത്.

രാഷ്ട്രീയബോധത്തിന്റെ നവീകരണം

ഭൂമിയിലും പൊതുവിഭവങ്ങളിലും ഉള്ള അവകാശം, പൊതു ഇടത്തെയും സ്വകാര്യ ഇടത്തെയും കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാട്, സദാചാരം, ശ്ലീലാശ്ലീലങ്ങൾ, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങൾ, മാധ്യമപ്രവർത്തനം, സ്ത്രീകളുടെ രാഷ്ട്രീയ പങ്കാളിത്തം ഇങ്ങനെയുള്ള നിരവധി കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സി. പി. എമ്മിനുള്ള കാലഹരണപ്പെട്ട ധാരണകളുടേയും ഈ വിഷയങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള ശേഷിക്കുറവിന്റേയും തെളിവായി ഈ സംഭവം നിലനിൽക്കും. നവോത്ഥാനവും അതിനു ശേഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയവും ഉണ്ടാകിയെടുത്ത പുരോഗമന പൊതുബോധം ഇന്ന് അപര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നു. ഈ രാഷ്ട്രീയപൊതുബോധത്തെ നവീകരിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ ആവശ്യം. പഴയ യുക്തികളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാൻ കഴിയില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ സത്യങ്ങളെക്കാൾ പണ്ടു പറിച്ചുറപ്പിച്ച പാഠങ്ങളാണ് പ്രധാനം എന്ന വാശി മാറ്റിവെച്ച് നവീകരണത്തിന് തയ്യാറായില്ലെങ്കിൽ അടിച്ചു വളമാവുകയെന്ന മണ്ണിന്റെ പോംവഴി തന്നെ നമ്മളെയും കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്.

എണിക്കര, കരകുളം, തിരുവനന്തപുരം